

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 21 maart 1997 door de Vlaamse minister van Economie, KMO, Landbouw en Media verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering "tot uitvoering van het decreet van 31 maart 1993 betreffende een financiële tegemoetkoming door het Vlaamse Gewest ten behoeve van kleine ondernemingen die een beroep doen op erkende externe bedrijfsadviseurs", heeft op 17 april 1997 het volgende advies gegeven :

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

Het voor advies aan de Raad van State voorgelegde ontwerp strekt er toe uitvoering te geven aan de artikelen 4, 4bis, 5 en 6 van het decreet van 31 maart 1993 betreffende een financiële tegemoetkoming door het Vlaamse Gewest ten behoeve van kleine ondernemingen die een beroep doen op erkende externe bedrijfsadviseurs. Zo regelt het ontwerp, eensdeels, de voorwaarden en de procedure met betrekking tot de toekenning van een adviespremie aan kleine ondernemingen en startende kleine ondernemingen (artikelen 1 tot 7 van het ontwerp), en, anderdeels, de voorwaarden tot erkenning als adviseur (artikelen 8 tot 11 van het ontwerp).

ALGEMENE OPMERKINGEN

1.1. Artikel 92.1 van het EG-Verdrag bepaalt :

"Behoudens de afwijkingen waarin dit Verdrag voorziet (1), zijn steunmaatregelen van de Staten of in welke vorm ook met staatsmiddelen bekostigd, die de mededinging door begunstiging van bepaalde ondernemingen of bepaalde produkties vervalsen of dreigen te vervalsen, onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt, voor zover deze steun het handelsverkeer tussen de Lid-Staten ongunstig beïnvloedt."

(1) Het Verdrag voorziet in twee vormen van afwijkingen : afwijkingen de jure (artikel 92.2) en mogelijke afwijkingen (artikel 92.3). De beoordeling van laatstgenoemde afwijkingen behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de Europese Commissie. Onder meer sectorale steun behoort tot die laatste categorie (artikel 92.3. c).

Het begrip "steunmaatregel" wordt door het Hof van Justitie en de Commissie ruim geïnterpreteerd, namelijk als een voordeel dat bepaalde ondernemingen of produkties ontvangen als resultaat van een door de overheid ondernomen stap (1).

Een steunmaatregel veronderstelt aldus een directe of indirecte kost voor de openbare begroting. Dit karakter verdwijnt niet doordat de overheidsmaatregel bijvoorbeeld geheel of gedeeltelijk wordt gefinancierd uit van overheidswege verplicht gestelde bijdragen van de betrokken ondernemingen (2). Bovendien wordt geen onderscheid gemaakt naar de oorzaken of doeleinden der bedoelde maatregelen, doch wordt enkel gekeken naar hun gevolgen (3).

Ten aanzien van zulke maatregelen moet de procedure worden gevolgd bedoeld in artikel 93.3 van het Verdrag. Dit betekent dat de voorgenomen maatregel vooreerst moet worden aangemeld bij de Europese Commissie.

1.2. Mede gelet op de communautaire kaderregeling inzake overheidssteun voor kleine en middelgrote ondernemingen, goedgekeurd door de Commissie op 16 juli 1996, inzonderheid punt 4.2.3. "Steun voor advies, opleiding en de verspreiding van kennis", lijkt op het eerste gezicht dat het ontwerp

(1) Zie JORIS, T., "Nationale steunmaatregelen en het Europees gemeenschapsrecht", MAKLU uitgevers, 1994, p. 55.

(2) o.c., p. 55.

(3) Zie H.v.J., zaak 173-73, Italië/Commissie, Jur., 1974.

moet worden aangemeld bij de Europese Commissie met toepassing van de voornoemde artikelen 92 en 93 van het EG-Verdrag.

In dat verband moet worden vastgesteld dat in artikel 2, 1°, van het ontwerp, bij de omschrijving van het begrip "kleine ondernemingen" bepaald wordt dat "zij (zich) eveneens (dienen) te engageren de Europese "de minimis" faciliteit van 6 maart 1996 na te leven en meer bepaald de voorwaarde dat alle directe steun die zij zullen verwerven niet hoger zal zijn dan 100.000 ECU over een periode van 3 jaar ingaand vanaf de toekenning van de adviespremies."

In de toelichting bij artikel 4 van het ontwerp wordt daaromtrent het volgende gesteld :

"De EU-verordening zachte steun laat slechts een maximum steunpercentage van 50 % toe. In onderhavig besluit kan hiervan worden afgeweken, gelet op het feit dat wij de "de minimis" faciliteit onderschrijven. Daardoor is ook geen voorafgaande mededeling aan de EU vereist."

De vraag of die zogenaamde "de minimis-regel", bedoeld in de Mededeling van de Commissie van 24 januari 1996 inzake de minimis-steun (1), effectief toepassing vindt op het bepaalde in dit ontwerp, is een zaak die in voorkomend geval beoordeeld zal worden door het Hof van Justitie

(1) PB nr. C 68 van 6 maart 1996.

van de Europese Gemeenschappen. Het is onder dat voorbehoud dat hierna het ontwerp nader onderzocht wordt.

2. Naar luidt van artikel 7 van het voornoemde decreet van 31 maart 1993 stelt de regering de datum van inwerkingtreding van de bepalingen van dit decreet vast. Zulks blijkt tot op heden nog niet gebeurd te zijn, zodat de decreetsbepalingen die de rechtsgrond vormen voor het ontwerp alsnog niet in werking zijn getreden. Het spreekt voor zich dat de datum van inwerkingtreding van deze bepalingen zal moeten voorafgaan aan of ten minstens samenvallen met de datum van inwerkingtreding van het besluit in ontwerp.

3. Het ontwerp dient, wat zijn opmaak, de gehanteerde terminologie en het taalgebruik betreft, te worden herwerkt. Zo zou het ontwerp duidelijker kunnen worden ingedeeld in, eensdeels de bepalingen met betrekking tot de adviespremie, en, anderdeels, de bepalingen met betrekking tot de bedrijfsadviseurs.

Sommige termen en begrippen worden in het ontwerp niet altijd consequent en op eenvormige wijze aangewend : de in artikel 2, 3°, van het ontwerp omschreven term "externe bedrijfsadviseurs" wordt in het ontwerp niet hernomen; wel is telkens sprake van adviseurs (zie bijvoorbeeld de artikelen 3 tot 9 van het ontwerp); dezelfde opmerking geldt voor de begrippen "kleine ondernemingen" en "startende

.../...

kleine ondernemingen" (artikel 2, 1° en 2°, van het ontwerp) en het gebruik van de meer algemene term "onderneming" in de artikelen 3, en 5 tot 7 van het ontwerp.

Nog in verband met de gehanteerde terminologie, wordt in het ontwerp nu eens gewag gemaakt van "adviespremie" (zie bijvoorbeeld de artikelen 1 en 3, § 1), dan weer van "toekenning van steun" (artikel 3, § 4) of van "financiële tussenkomst" (artikel 5, § 1); het voornoemde decreet van 31 maart 1993 hanteert de term "(financiële) tegemoetkoming".

Meer in het algemeen dient te worden vastgesteld dat de kwaliteit van de Nederlandse tekst te wensen overlaat.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Opschrift

Het opschrift zou duidelijker de inhoud van het ontwerp weergeven indien het als volgt werd geredigeerd :

"Ontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende het toekennen van een financiële tegemoetkoming ten behoeve van kleine ondernemingen die een beroep doen op externe bedrijfsadviseurs en betreffende de erkenning van die bedrijfsadviseurs."

.../...

Aanhef

1. Het eerste lid van de aanhef kan worden weggelaten, aangezien de daarin vermelde wet van 4 augustus 1978 niet tot rechtsgrond strekt voor het ontwerp.

2. De artikelen 3, 5 en 14 van het decreet van 23 januari 1991 betreffende de vorming en de begeleiding van de zelfstandigen en de kleine en middelgrote ondernemingen, waarnaar in het tweede lid van de aanhef wordt verwezen, vormen geen rechtsgrond voor het ontwerp. In de plaats ervan kan wel op nuttige wijze verwezen worden naar artikel 21, § 2, van het voornoemde decreet (1), omdat de artikelen 8, § 1, en 9, §§ 3 en 4, van het ontwerp de taken van het Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen uitbreiden.

3. Het derde lid van de aanhef zoals dat voor advies is voorgelegd, dient volledigheidshalve als volgt te worden geredigeerd :

"Gelet op het decreet van 31 maart 1993 betreffende een financiële tegemoetkoming door het Vlaamse Gewest ten

(1) Artikel 21, § 2, van het decreet van 23 januari 1991 luidt als volgt : "Binnen het kader van de opdracht tot het bevorderen en coördineren van de opleiding, de vorming en de begeleiding kan de Vlaamse regering de taken van het Instituut uitbreiden.".

behoefte van kleine ondernemingen die een beroep doen op erkende externe bedrijfsadviseurs, inzonderheid op de artikelen 4, 4bis, ingevoegd bij decreet van 21 december 1994, 5, eerste lid, en 6;".

Indien de Vlaamse regering, rekening houdend met de tweede algemene opmerking, van dit ontwerp gebruik zou willen maken om alsnog de voornoemde bepalingen van het decreet van 31 maart 1993 in werking te doen treden via het inschrijven in het ontwerp van een daartoe geëigende bepaling, dan dient in het derde lid van de aanhef tevens verwezen te worden naar artikel 7 van het voornoemde decreet.

4. Het vierde lid van de aanhef kan worden geschrapt omdat het besluit van de Vlaamse regering van 21 december 1992 door artikel 13 van het ontwerp in zijn geheel wordt opgeheven.

5. Men redigere het achtste en negende lid van de aanhef, zoals die voor advies zijn voorgelegd, als volgt :

"Gelet op de beraadslaging van de Vlaamse regering, op 18 maart 1997, betreffende de aanvraag om advies binnen een maand;

Gelet op het advies van de Raad van State, gegeven op 17 april 1997, met toepassing van artikel 84, eerste lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;".

.../...

Artikel 1

Deze bepaling, die in de logische volgorde van het besluit in ontwerp overigens beter het tweede artikel ervan zou vormen, bevat het principe dat aan kleine ondernemingen en startende kleine ondernemingen een adviespremie kan worden toegekend overeenkomstig de voorwaarden van dit besluit. Zoals artikel 1 van het ontwerp is geredigeerd, houdt het een minder stringente verplichting in voor de overheid, vergeleken met het bepaalde in artikel 4 van het decreet van 31 maart 1993. De laatstgenoemde decreetsbepaling laat immers geen beoordelingsruimte (1) aan de overheid die een eenmalige tegemoetkoming verleent - en niet : "kan verlenen" zoals in het ontwerp - voor kosten van bedrijfsadvies aan startende kleine ondernemingen, zoals bedoeld in artikel 3 van het decreet. In de mate dat artikel 1 van het ontwerp betrekking heeft op de startende kleine ondernemingen dient derhalve het principe van de tegemoetkoming strikter te worden geformuleerd en moet het woord "kan" worden geschrapt (2).

-
- (1) Vanzelfsprekend onverminderd de door de decreetgever zelf aangegeven perken van de op de begroting ingeschreven kredieten.
- (2) Wat de andere dan de startende kleine ondernemingen betreft zou uit artikel 6 van het decreet van 31 maart 1993 kunnen worden afgeleid dat er wel ruimte is voor enige beoordelingsbevoegdheid door de Vlaamse regering. Artikel 6 machtigt immers de regering voor door haar nader te bepalen soorten bedrijfsadvies het toepassingsgebied uit te breiden tot andere kleine ondernemingen dan die bedoeld in artikel 3 van het decreet.

Artikel 2

1.1. De in 1° van dit artikel gegeven omschrijving van het begrip "kleine ondernemingen" wijkt op fundamentele punten af van de overeenkomstige definitie in artikel 2, § 1, van het decreet van 31 maart 1993, waarvan dit ontwerp de uitvoering beoogt te zijn.

In de toelichtende nota bij artikel 2, 1°, van het ontwerp wordt daaromtrent verwezen naar de Europese kaderregeling met betrekking tot het midden- en klein bedrijf van 23 juli 1996, aangepast bij aanbeveling van de Europese Commissie van 3 april 1996, alsmede naar artikel 73 van het decreet van 20 december 1996 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1997. Laatstgenoemde decreetsbepaling heeft de "op EG-niveau vastgestelde definitie" van de kleine, middelgrote en grote ondernemingen van toepassing verklaard op het decreet van 15 december 1993 tot bevordering van de economische expansie in het Vlaamse Gewest, op de wet van 30 december 1970 betreffende de economische expansie voor wat betreft de middelgrote en grote ondernemingen, en op de wet van 4 augustus 1978 tot economische heroriëntering voor wat betreft de kleine ondernemingen.

Hetgeen voorafgaat doet niets af aan de vaststelling dat tot op heden de definitie "kleine ondernemingen" in artikel 2, § 1, van het decreet van 31 maart 1993 niet werd aangepast aan de Europese reglementering, en dat het derhalve niet toekomt aan de Vlaamse regering vooruit te

.../...

lopen (1) op een eventuele omzetting van de terzake geldende Europese definities in het decreet van 31 maart 1993 (2).

-
- (1) Zo zou overigens de Vlaamse regering zonder uitdrukkelijke machtiging van de decreetgever ook niet de wijze van berekening van tewerkstelling, balanstotaal, jaaromzet en maatschappelijk kapitaal van de "Europees gedefinieerde" kleine onderneming kunnen bepalen, zoals aangekondigd in de toelichtende nota bij artikel 2, 1°, van het ontwerp.
- (2) In verband hiermede mag er aan worden herinnerd dat de Raad van State in het verleden de aandacht heeft gevestigd op de noodzaak op eenvormige wijze de begrippen kleine en middelgrote ondernemingen te definiëren in de Vlaamse economische wetgeving. Zo bijvoorbeeld in zijn advies L. 25.264/1 van 10 oktober 1996 over "een voorontwerp van decreet tot regeling van de toekenning van een waarborg als verliesgarantie voor het verstrekken van risicodragend kapitaal" :

"Artikel 2, 1°, van het ontwerp definieert het begrip "kleine en middelgrote onderneming" middels een verwijzing naar de omschrijving in de EU-kaderregeling met betrekking tot het midden- en kleinbedrijf van 20 mei 1992, gewijzigd bij de Aanbeveling van de Commissie van 3 april 1996 betreffende de definitie van de kleine en middelgrote ondernemingen.

De bedoelde definitie wijkt onder meer af van deze van artikel 2, 2° en 3°, van het decreet van 15 december 1993 of van artikel 2, § 1, van het decreet van 31 maart 1993 betreffende een financiële tegemoetkoming door het Vlaamse Gewest ten behoeve van kleine ondernemingen die een beroep doen op erkende externe bedrijfsadviseurs. Mede in het licht van de voornoemde aanbeveling van de Europese Commissie een eenvormige definitie te gebruiken, zou de decreetgever kunnen overwegen een eenvormige inhoud te geven aan het begrip "kleine en middelgrote ondernemingen" wat de expansiewetgeving betreft." (Vl. P., 1996-97, Stuk 473, nr. 1).

.../...

Artikel 2, 1°, van het ontwerp zal dan ook herwerkt moeten worden en in overeenstemming worden gebracht met de hiervoren genoemde decretale omschrijving.

1.2. Het bepaalde in het derde lid van de definitie van "kleine ondernemingen" dient in elk geval te worden weggelaten omdat dit voorschrift, dat overigens niet thuis hoort in een definitie, veeleer een regel is die zich richt tot de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap en niet tot de burger zelf.

1.3. Het vierde lid van deze definitie kan eveneens worden geschrapt omdat het een overbodige herhaling betreft van het bepaalde in artikel 2, § 3, van het decreet van 31 maart 1993, en aldus misleidend is wat de bevoegdheid van de Vlaamse regering betreft.

2. In het 4° van artikel 2 van het ontwerp wordt een definitie gegeven van "adviezen" (lees : "bedrijfsadviezen"). Daarmtrent moet het volgende worden opgemerkt.

2.1. Uitsluitend de eerste volzin van deze bepaling vormt de eigenlijke definitie. De overige bepalingen hebben betrekking op de soorten bedrijfsadviezen, welke door de Vlaamse regering krachtens artikel 5 van het decreet van 31 maart 1993, vastgesteld kunnen worden. Die bepalingen horen dan ook veeleer thuis in een afzonderlijke autonome bepaling van het ontwerp.

.../...

2.2. Het laatste lid van de bepaling onder 4° is beperkter dan wat is bepaald in artikel 4 van het voornoemde decreet van 31 maart 1993, waar gewag wordt gemaakt van "bedrijfsadvies, andere dan het louter interne of normale bedrijfsadvies eigen aan de gewone bedrijfsvoering". Het ontwerp zal op dit punt derhalve nauwer moeten aansluiten op de betrokken decreetsbepaling.

Overigens is het de Raad van State niet duidelijk hoe, vanuit de zorg voor een efficiënte toepassing van het ontwerp, juridische adviezen zouden moeten worden uitgesloten.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de uitzonderingen opgenomen in fine van het 4° eerder thuishoren in artikel 8, § 3, van het ontwerp.

Artikel 3.

Het bepaalde in paragraaf 2 voorziet uitdrukkelijk in de eenmaligheid van de tegemoetkoming in de kosten van het onderzoek naar de haalbaarheid van een eventuele zelfstandige activiteit, zoals overigens bepaald wordt door artikel 4bis van het decreet van 31 maart 1993. Het eenmalig karakter van de tegemoetkoming aan startende kleine ondernemingen voor de kosten van bedrijfsadvies, wordt niet uitdrukkelijk vermeld. Derhalve wordt artikel 3, § 2, ook op dat punt beter in overeenstemming gebracht met de bedoelde decreetsbepaling. Volgens dezelfde gedachtengang zal dan ook

.../...

paragraaf 4 van artikel 3 van het ontwerp, waarin bepaald wordt dat de steun (lees : tegemoetkoming) éénmalig is voor hetzelfde domein, moeten worden aangepast.

Artikel 4.

1. Luidens paragraaf 2 van dit artikel zal een administratieve omzendbrief de weerhoudbare (men schrijve veeleer : "subsidieerbare") kosten bepalen. Het bepalen van de subsidieerbare kosten is nochtans een essentieel element bij het vaststellen van het bedrag van de tegemoetkoming bedoeld in paragraaf 1 van hetzelfde artikel en waartoe in artikel 5 van het decreet van 31 maart 1993 uitdrukkelijk machtiging wordt verleend aan de Vlaamse regering. In dat licht kan bezwaarlijk worden aanvaard dat een subdelegatie van reglementaire bevoegdheid wordt gegeven aan de bevoegde minister of leidend ambtenaar (1).

2. Het voorschrift in paragraaf 3, luidens hetwelk het steunregime niet gecumuleerd kan worden met andere vormen

(1) In de administratieve praktijk kan worden aanvaard dat ministers of leidende ambtenaren op grond van hun hiërarchische macht door omzendbrieven aan ondergeschikte ambtenaren van hun diensten instructies geven over de wijze waarop de wetten, decreten en besluiten naar hun oordeel moeten worden toegepast of geïnterpreteerd. In het onderhavige geval zou de bedoelde omzendbrief, gelet op de inhoud ervan, het indicatief of interpretatief karakter overstijgen, en wel degelijk rechtsregels bevatten die de rechts-onderhorigen binden.

van steunverlening, is maar zinvol indien het geformuleerd wordt als een voorwaarde welke past in artikel 3, § 3, van het ontwerp.

Artikel 5.

1. Paragraaf 2 van dit artikel luidt als volgt :

"Wanneer de overeenkomst tussen de onderneming en de adviseur, wordt verbroken gedurende de uitvoeringsperiode wordt de steun toegekend in verhouding tot de reeds geleverde prestaties. De minister bepaalt de andere gevallen waarin de steun kan teruggevorderd worden.".

In verband met het terugvorderen van subsidies moet het volgende in herinnering worden gebracht.

Luidens artikel 50, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten stelt de - federale - wet de algemene bepalingen vast op het stuk van de controle inzake het verlenen en het gebruik van subsidies. Krachtens artikel 71, § 1, van diezelfde bijzondere wet zijn, "tot de inwerkingtreding van de wet bedoeld in artikel 50, § 2, ... de vigerende bepalingen betreffende ... de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies ... van overeenkomstige toepassing op de Gemeenschappen en de Gewesten".

.../...

Uit die bepalingen van de bijzondere financieringswet en uit de parlementaire voorbereiding ervan blijkt dat het de Gemeenschappen en de Gewesten niet toekomt inzake de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies "algemene bepalingen" vast te stellen, doch dat ze alleen bevoegd zijn om "buiten dit wettelijk kader ... in deze materies specifieke regels te bepalen" (1). Die bevoegdheid om terzake "specifieke regels" vast te stellen moet - volgens de verklaringen van de Minister van Financiën in de bevoegde Kamercommissie - in die zin worden begrepen dat "de Gemeenschappen en Gewesten die (door de federale wetgever vastgestelde) regels (eigenlijk) alleen maar strenger (kunnen) maken (en er) niet (kunnen van) afwijken" (2).

Luidens artikel 57, eerste lid, van de wetten op de rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991, is de toelagetrekker die de voorwaarden niet naleeft waaronder de toelage verleend werd, die de toelage niet aanwendt voor de doeleinden waarvoor zij verleend werd of die de in artikel 56 bedoelde controle hindert, tot onmiddellijke terugbetaling van de toelage gehouden.

De aan de minister gegeven delegatie, bedoeld in artikel 5, § 2, van het ontwerp, zal dan ook geen afwijking

(1) Zie memorie van toelichting bij het ontwerp dat de bijzondere wet van 16 januari 1989 is geworden (Gedr. St., Kamer, 1988-1989, nr. 635/1 , p. 37).

(2) Gedr. St., Kamer, 1988-1989, nr. 635/18 , p. 543.

kunnen toelaten op de verplichte terugvordering van de subsidie, op gevaar af niet in overeenstemming te zijn met de voornoemde bepaling van de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit. In zoverre de nog te nemen ministeriële bepalingen strenger zouden zijn dan hetgeen bepaald is door de federale wetgever, komt het vaststellen van zulk een strengere regeling alleen toe aan de decreetgever, niet aan de regering (1), a fortiori niet aan een lid van de regering.

2. Het bepaalde in paragraaf 3 heeft geen normatieve draagwijdte en kan derhalve worden weggelaten.

Artikel 9

1. In het 8° schrijve men "voorwaarde gesteld in 6°" in plaats van "voorwaarde van artikel 9 § 1, 6°" en "te kunnen aantonen" in plaats van "te kunnen voorleggen".

2. In het 9° lijkt te moeten worden gelezen "zoals omschreven in 6° en 7°" in plaats van "zoals omschreven in art. 8 § 1, 6° en 7°".

(1) Zie ook het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State L. 24.073/8 van 19 december 1995 over een voorontwerp van decreet "tot vaststelling van het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar" (Vl. P., 1995-96, Stuk 243, nr. 1).

3. Het bepaalde in 10° is veel vager dan hetgeen daaromtrent in de toelichtende nota te lezen is. Het verdient dan ook de voorkeur dat laatste op te nemen in de normatieve tekst zelf.

4. In paragraaf 3 schrijve men "De beslissing houdende al dan niet erkenning wordt genomen" in plaats van "De erkenning gebeurt".

5. Ook met betrekking tot het bepaalde in paragraaf 4 dient te worden voorzien in de hoorplicht ten gunste van de bedrijfsadviseur wiens erkenning wordt geweigerd of ingetrokken.

6. In paragraaf 5 kunnen de woorden "bevoegd voor het KMO-beleid" worden geschrapt, gelet op artikel 2, 8°, van het ontwerp.

Artikel 10

Strikt genomen kan deze bepaling uit het ontwerp weggelaten worden, daar zij kennelijk geen afdwingbaar voorschrift bevat, doch veeleer het karakter heeft van een intentieverklaring. Bovendien is zij overbodig, gelet op

.../...

het bepaalde in artikel 21, § 3, van het voornoemde decreet
van 23 januari 1991, luidens hetwelk het Instituut

.../...

alle mogelijke activiteiten kan ontwikkelen, opzetten en realiseren vereist voor de uitvoering van zijn opdrachten.

Artikelen 12 en 13

1. Artikel 12 kan in artikel 13 van het ontwerp worden ingevoegd. Daartoe voege men aan artikel 13 een nieuw lid toe dat luidt als volgt :

"Deze besluiten blijven van toepassing op de aanvragen die voor de datum van de inwerkingtreding van dit besluit werden ingediend.".

2. In artikel 13 moet voorts het ministerieel besluit van 21 december 1992 met zijn juiste opschrift worden vermeld.

3. Het in artikel 13 vermelde ministerieel besluit van 14 september 1994 is de Raad van State onbekend.

Artikel 15

Deze bepaling, die overigens vóór de uitvoeringsbepaling (thans artikel 14 van het ontwerp) dient te komen, zal desgevallend moeten worden aangepast, rekening houdend met de tweede algemene opmerking.

.../...

Slotopmerking

De bij het ontwerp gevoegde artikelsgewijze bespreking zou in de vorm van een verslag aan de Vlaamse regering kunnen worden gegoten, met ondertekening door de bevoegde ministers van de Vlaamse regering.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	M. VAN DAMME,	staatsraden,
	D. ALBRECHT,	
	G. SCHRANS,	assessoren van de
	E. WYMEERSCH,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	A. BECKERS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. P. DEPUYDT, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. E. VANHERCK, referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A. BECKERS

J. DE BRABANDERE